

(موارد بحث)

- ۱ - عرفان و ساوک (وحدت وجود و معراج)
- ۲ - روانشناسی آزمایشی و معرفه‌الروح نظری
- ۳ - مانیتیزم و هیپنوتیزم (خواب مغناطیسی و احضار روح)
- ۴ - خلع بدن (ظهور در مکانهای متعدد با قالبهای مثالی)
- ۵ - تداوی روحی (شفای اسقام برونی و آلام درونی)
- ۶ - روشن بینی (دیدن از ماورای حجاب)
- ۷ - تیزبینی (شنیدن زمزمه حشرات)
- ۸ - قرائت افکار (و فهم لغت حیوانات: حتی حشرات)
- ۹ - پیش بینی (و پیش گوئی)
- ۱۰ - سحر و جادو
- ۱۱ - بیان (فرق بین) شیمی و کیمیا و اکسیر
- ۱۲ - بیان سر کنترل نمودن ادریس نبی؛ راز نیروی اتم را در هزاران سال پیش
- ۱۳ - انسان در آینده علم
- ۱۴ - دین و دانش در آینده

مبادء و معاد (وحدت وجود و معراج)عنوان منظوم: تراجم علوم انسانی

(ای جهان و جان جانان تا توئی بیخود خودی)

چون بخود آئی منم وز من جهان پیداستی)

(شاهد و مشهود ج - ق)

تصحیح: خواهشمند است تصحیح فرمائید

در صفحه ۸ (۴۵۲ ج ۴) سطر ۶ پس از عبارت فصل مشترك دارد جمله زیرافزوده

(آن کم متصل است - و با فصل مشترك ندارد)

در همان صفحه در سطر چهار بعد از ملائکه (کتابه و) افزوده شود

یکی از بدیهیات اولیه عقل ایفست که هر چیزی ذاتاً خودش مقدمه است (بدون هیچ علت خارجی) حکماء میگویند و ثبوت شیئی لنفسه ضروری ، مثلاً مثلث مثلث است چه موجود باشد چه معدوم پس در حد ذاتی (ماهیت) بهیچ سببی نیازمند نیست بلکه در مراحل ظهور و وجود (هویت) چه در ذهن و چه در خارج محتاج است به تصور و تصویر مهندس . بهمین قیاس کلیه موجودات امکانیه در حد ذاتی محتاج به جعل نیستند بلکه دو وجود محتاج بموجدی هستند که او خود ممکن نباشد .

اکنون که سخن از موجودات امکانیه بمیان آمد لازم است معنی واجب و ممتنع و ممکن را (که اصول ثلاثه و مبادی اولیه حکمت میباشد) بیان می نمائیم :

کلیه موجودات معنوی و مادی را (از جوهر و عرض - معقول و محسوس) چون ملاحظه کنیم می بینیم عین وجود و عدم نیند (زیرا هم میشود باشند هم میشود نباشند) لکن خود هستی و نیستی را وقتی در نظر گیریم می بینیم نه هستی نیستی میشود و نه نیستی هستی (زیرا هستی هستی است و نیستی نیستی) و هیچ چیزی غیر از خود نمیشود بدین جهت است که هر چه هم غیر از هستی و نیستی باشد با هر یک از این دو سازگار میباشد پس معلوم شد که غیر از هستی و نیستی چیز دیگری هم متصور است : آری همان چیز است که ما آنرا ماهیت مینامیم .

تا اینجا سه چیز معلوم شد ۱ - وجود ۲ - عدم ۳ - ماهیت . اکنون می گوئیم چون هر چیز خودش است بضرورت عقلی : پس وجود وجود است بالضروره پس واجب است (بودش) و عدم عدم است بالضروره پس ممتنع است (وجودش) ماهیت نیز ماهیت است بالضروره پس ممکنست (بود و نبودش) زیرا ممکن یعنی لاقتضای صرف که با وجود مقتضی موجود میشود و با وجود مانع (یا عدم مقتضی) در کتم عدم باقی میماند .

پس از این مقدمه میگوئیم چون هستی ممکن را عارضی و واجب را ذاتی است - پس هستی ممکن از واجب و وجود واجب بخود است (چه او نفس وجود میباشد) اینجاد و اصل دیگر از حکماء که کلید اسرار فلسفه است نیز بدست میآید ۱- ما بالعرض ینتهی الی ما بالذات ۲- و الذاتی لایعمل ، نتیجه این میشود که حضرت واجب (تعالی شانه) قائم بذات و قیوم ممکنات و سلسله عوالم . همه مراتب یک جلوه بی نهایت اویند .